

Finn Tuhva kykki asunnossaan, haavojaan nuollen "Pian saavat rötösherrat tuta, siit' pidän huolen. Faijakin on yksi heistä, vaik' sakkoin kustansi. Silti saarnas', ulisi: ei ymmärrä tuskaani. "Miksei mua kouluteta, miksei ole töitä? Miks' oon vihaa täynnä, vietän unetonna öitä? Mä synnyin vapaaks', vaan kaikkialla oon kahleissa Valta ei vaihdu, ei muutost' tapahdu vaaleissa." "Kun ei enää isikään minulle rahaa syydä, ankeasti asun ja se on valtion syytä. Paskaduunia en tee, en siivoamaan ala. Ansaitsen rahaa, mut ei kelpaa mikä vaan ala." "Säällinen elanto minulle kuuluu vähintään. Diskurssin aika on ohi: vaihtukoon rähinään." Ensin Finn rustasi julistuksen Takku-nettiin. Sivu leimahti; Finn veti hiukset likalettiin. Syksyn mittaan toimeenpantiin monenlaista jäynää. Busseja pysäytettiin: sepäs Herroja jäytää. Finn pohti: "Tämä lie kansalaisaktiivisuutta. Impulssitekoja vailla vastuullisuutta!" Aate jäi taka-alalle, jos ylipääns' oli. Rikkominen oli kivaa – maittoi alkoholi. Saivat Persujen toimiston haisemaan lannalta. Niin haalivat he otsikoita Ilta-Sonnalta. Mutta yhteiskunta ei järissyt liitoksistaan. Hajonnut ei valtio suloiseen anarkiaan. Tarvittiin jotain suurta, tuumi anarkot ykskantaan. Ja niin syntyi Luokkaretki lähiöistä linnaan. Itään kokoontui iltamyöhään suuri joukkio. Köyhiä, mi' koditonna: vain harva moukkia. Finn näki oikeaa puutetta, empi: "Heitähän tuen reuhaamalla... kai?" Mut epäilyt karkottaa hän. Astalo ei riitä: pyöräteline kainaloon. Ikkunat tuusan nuuskaksi, sivupeilit lakoon. Yrittäjätkin rikollisia, saavat tuta – tinanappeja pulloilla naamaan, ilman muuta. Marssin kulku kanssa Homma-porukan ristes. "Punikki!" huusivat, takas heitettiin: "Fasisti!" Viinaa kiskottiin ja pois näkyvistä käskettiin. Sitten takas omien joukkoon: voitot' kehuttiin. Tuhva seiso yksin aatteissaan, keskel' tuhoa. Sitä luulisi olevansa täynnä uhoa. Mutta poissa oli ilkityön ilo ja tenho. Tilalla eksistentiaalinen kriisi: inho. "Mitä saatiin aikaan tuholla ja tappuralla? Vain vihaa, melua, raivoa, merkityst' vailla. Ehkä pari otsikkoa huomenna jyrähtää. Psykologit analysoi, poliitikot hymähtää." "Mikä minut tähän hulluuteen edes yllytti? Manifestit ja möykkä kai mieleni valloitti. Siinäpä se! Sanalla maailmaa muokata voi! Muutos kynällä – ei astalolla", Finn aprikoi. "Ei maailma hetkessä muutu: vaatii se työtä. Puolueet, järjestöt, liitot, blogit: näiden myötä vaikuttaa voi, eikä edes tarvitse lyödä lain. Pelleily olkoon mennyttä: tiedän mik' on avain!" Lumeen tippui astalo, Finn jätti entisen taakseen. Tehdäkseen paikkaa, jota saattaa kutsua maakseen. Rähisijät, niin oikealta kuin vasemmalta, eivät muutu, pelkästään vaativat maailmalta. Järkevimmät kenties aikanaan tokenivat. Silloin he myöntyivät – yhteen ääneen totesivat: "Aatteen paloa ei Tuhvalla lie liiaks' ollutkaan, sydän huono oli", arveltiin, "mut pää paikallaan."